

Mīli gudrību

Trīspadsmit gadi pagājuši, kopš piedzimis Sālamana pirmais bērns, viņa dēls Rehabeāms. Jā, viņam bija arī citi bērni – skaisti dēli un meitas, bet pirms bērns... Tas ir īpašs – viņa pirmsdzimtais un troņmantinieks. Nu jau izaudzis! Tomēr valdišana viņam vēl nenāk ne prātā – pusaudzim gribas iztrakoties, cīnīties un sacensties. Bet pēc dažiem gadiem būs jāsāk viņam uzticēt uzdevumi. Un jāsāk viņu tiem gatavot jau tagad. "Ak, mans mazais puika, kā tu spēsi staigāt taisni? Dzīve tevi pārbaudīs." Sālamans vēro augstmaņu puikas pagalmā. Viņa "mazais" cenšas tikt līdzi lielākajiem un – tiek! Ne vienmēr ar pareizajām metodēm, bet tas jau šajā vecumā nešķiet svarīgi. "Ak, mans dēls, kā tu rīkosies, kad būsi liels?"

Netālu pulcējas arī meitenes. Arī viņas jāsagatavo dzīvei – dalībai sabiedrības veidošanā un arī kēniņvalsts vadīšanā. Meitenes pilī ir ne tikai skaistas, viņas arī ir varenas. "Ak, Rehabeām, cik ļoti viņas tevi pārsteigs!" Sālamans iesmejas, atceroties, ka nesen viņam pačukstēja – Rehabeāmam esot draudzene. "Ak, mans dēls, kā tev veiksies mīlestībā?" Iekarot citu valsti spēj daudzi, bet iegūt sievietes sirdi – tur pat gudrākie krīt izmisumā. Viņš nopūšas: "Ak, mans dēls, kaut tev veiktos mīlestībā!" Tā meitene, Hahmajā, tiešām ieņēmusi Rehabeāma sirdi. "Mai-ga un gudra, darbīga un taisnīga," tā Sālamānam aprakstīja dēla draudzeni. Apmierināts Sālamans atlaižas krēslā. "Mans dēls, mīli Hahmaju, un tu dzīvos laimīgs!"

Pēkšni Sālamans satrūkstas, kā vienmēr, kad prātā ienāk laba ideja. Jāgatavo dēls dzīvei... jādāvina viņam grāmata! Jā, to viņš daris! Viņš Rehabeāmam uzrakstīs personīgu grāmatu "Sakāmvārdi katrai dzīves situācijai". "Bet ko tev vispār vajag, mans dēls?" Padomi ir svarīgi, bet kas vēl ir vajadzīgs? Ja cilvēks mācās vien zināt, bet nemācās meklēt Dievu, pietrūkst paša svarīgākā.

Sālamans sāk ar svarīgāko: "Gudrības sākums ir bijāt Kungu, un zināt Svēto ir saprāšana," (9:10) un turpina: "Kungs ir tas, kas gudrību dod, no viņa mutes – zināšana un sapratne!" (2:6) Dievs dod visu dzīvei vajadzīgo un arī gudrību iet un nepaklupt. Sālamans raksta tālāk: "Staigā labu ļaužu ceļus un turies uz taisno takām, jo sirdsķīstie apdzīvos zemi, un krietnie paliks tur, bet ļaundarus izdeldēs no zemes un viltvāržus izsakņos no tās!" (2:20-22)

**Ja cilvēks
mācās vien zināt,
bet nemācās
meklēt Dievu,
pietrūkst
paša svarīgākā.**

Sālamans noliek spalvu un atvelk elpu. "Ak, mans dēls, cik grūti ir milēt Dievu..." Milēt Hahmaju ir viegli – viņa smaida, runā gudri un ir vienkārši apburoša. "Ak, mans dēls, kaut tu spētu tāpat milēt gudrību!" Vai gudrība būtu mazāk pievilcīga kā skaista sieviete? Patiesībā tā ir skaistākā no visām! Tā nevienam nepārmet, bet māca, tā netērē tavu naudu, bet tevi apgādā! Sālamans smejas. Jā, gudrība tomēr ir labākā no sievām. Viņš turpina rakstīt: "Vai gudrība nesauc, vai sapratne neceļ balsi? Kalna galā ceļa malā, krustcelēs tā stājas, pie vārtiem, kas pilsētā ved, vārtu ejā tā sauc: "Nemiet manu mācību, ne sudrabu un labāk zināšanu, ne izcilu zeltu, jo gudrība labāka par pērlēm – nekas, ko tu vēlētos, nebūs tai līdzīgs!" Ak, mans dēls, nepamet gudrību, tad tā tevi pasargās; mīli to, tad tā tevi paglābs." (8:1-3,10-11, 4:6)

Un Sālamans uzrakstīja grāmatu, kurā apkopota tā laika dzīves gudrība. Mēs nezinām, vai apstākļi bija šādi vai citādāki, bet vēsts katrā nodaļā ir skaidra: "Mīli gudrību!"

Māris Skaistkalns
Siguldas draudzes "Gaisma" sludinātājs

